

MARKKU PAKARINEN

Nerous vai hulluus

Anna mun kaikki kestää... Kirjoitin sentään L:n pitkästä matematiikasta ja silti olen antanut kertoa itseleni, että joiltain osin oppini ei päde nykyään. Otetaan esimerkiksi yksinkertainen laskutehtävä $6/2 \cdot 3$. Ennen se laskettiin $6/(2 \cdot 3) = 6/6 = 1$ mutta eipäs enää lasketakaan. Tietokoneiden ohjelmointi on tuonut vaati-

muksen laskea kertoja jakolaskut vasemmalta oikealle eli tässä tapauksessa muodossa $6/2 \cdot 3 = (6/2) \cdot 3 = 3 \cdot 3 = 9$. Siis nykysääntöjen mukaan vastaus on eri kuin 1970-luvulla!

Ei ihme, että jenkkien ja Euroopan avaruuslabrat yhdessä hukkasivat satelliitin vuosia sitten... tosin

syy taisi olla se, että toinen laski radan metreissä ja toinen jaloissa...

Istuessani aikoinaan koulun penkillä minulle tuli usein tunne, että mitä enemmän tiedän, sitä vähemmän tiedän tietäväni. Kuulostaako monimutkaiselta? Niin minustakin. Juuri kun luulin tajuavani jonkin vaikean haasteen, hilse pöllähti taas keran. Ja sitten piti lukea lisää – tai antaa olla. Jos luit liikaa, päädyit todennäköisesti professoriksi – jos liian vä-

hän, niin joksikin muuksi. Mutta kuka tai mikä määrittelee sopivan määrän tietoa?

Kaikille meille on itsestään selvää, että vesille lähdeittäessä on osattava tarpeeksi ja turvallinen asenne myös helpottaa hengissä pysymistä. Mutta kuinka paljon on riittävästi?

Olen usein todennut oppilailleni, että vesillä ei tule tehdä mitään mitä ei varmasti hallitse. Eli tee vain sen verran kuin osaat. Älä urheile outoja. Sama taitaa päteä elämään yleensäkin. Liikenteeseen, työkalujen käyttämiseen tai vaikka leipomiseen. Tosin viime mainitusta en ole ihan varma, villi kokeilu voi siinä tuoda nautinnollisia makuelämyksiä (kunhan savu on ensin tuuletettu keittiöstä – kokemusta on).

Mikä on sopiva tiedon ja osaamisen määrä, kun lähdetään laiturista vesille? Onko tarpeeksi, jos osaan vesiliikenneläin ulkoa? Kuinka paljon venehallintaa on osattava? Vai riittääkö perusväistämissäännöt ja moottorin sammuttaminen? Entä navigointi? Kännnykässä on kartta, kylä minä sillä pärjään – vai pärjäänkö? Mitä nuo oudot viivat paperikartassa ovat?

Kaikkiin näihin kysymyksiin me kouluttajat yritämme keksiä vastauksia toivottavasti hyvällä menestyksellä. Suurin vaara mielestäni on niin sanottu ”autuaan tietämätön oti-

la”. Se on läheistä sukua valheelliselle turvallisuudentunteelle, joka ilmenee lauseissa ”älä tuu isäns neuvoamaan” tai ”kyllä mä ton tiedän” ja niin edelleen. Seuraukset päätyvät joskus lehtiin, joskus eivät.

Huusela tai Lehtinen - vain pari mainitakseni - voivat mielestäni hyvin lähteä yksin maapallon ympäripurjehdukselle. Eivät hekään tiedä kaikkea kaikesta mutta yksi tärkeä ominaisuus heitä(kin) yhdistää. Se on vankkumaton turvallisuusajattelu, jossa johtolankana on vanha tuttu ”tee vain se mistä olet varma”.

Suodaan siis tänä(kin) keväänä pieni ajatus sille miten aiomme toimia tulevalle veneilykaudella. Harjoittelisinko kotisatamassa veneeseeni kiipeämistä ilman apua...

Uskallatko?

HARRI SANE

Kirjoittaja on turvallisuuden moniottelija, veneily/purjehduskouluttaja ja Espoon Meripelastajien hallituksen jäsen.